

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2009. július 1-je *

A T-291/06. sz. ügyben,

az **Operator ARP sp. z o. o.** (székhelye: Varsó [Lengyelország], képviseli kezdetben: J. Szymanowska ügyvéd, képviselik később: J. Szymanowska és P. Rosiak ügyvédek, képviseli végül: P. Rosiak ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: C. Giolito és A. Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Huta Częstochowa S.A. [acéltermelő] részére nyújtott C 20/04. (ex NN 25/04.) számú állami támogatásról szóló, 2005. július 5-i 2006/937/EK bizottsági határozat

* Az eljárás nyelve: lengyel.

(HL 2006. L 366., 1. o.) abban a részében történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amennyiben e határozat egyes támogatásokat a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánít, és kötelezi a Lengyel Köztársaságot a visszatéríttetésükre,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (nyolcadik tanács),

tagjai: E. Martins Ribeiro elnök, S. Papasavvas és A. Dittrich (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. szeptember 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

¹ Az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről a Lengyel Köztársaság közötti társulás létesítéséről szóló, 1991. december 16-i Európa-

megállapodás ESZAK-termékekről szóló 2. Jegyzőkönyvének (HL 1993. L 348., 2. o.; a továbbiakban: 2. Jegyzőkönyv) 8. cikke szerint:

„(1) A megállapodás megfelelő működésével, amennyiben érinthetik a Közösség és Lengyelország közötti kereskedelmet, összeegyeztethetetlenek a következők:

[...]

iii. bármilyen formában nyújtott állami támogatás, ide nem értve az ESZAK-Szerződésnek megfelelően megengedett eltéréseket.

[...]

(4) A Szerződő Felek elismerik, hogy a megállapodás hatálybalépésétől számított első öt év alatt és az (1) bekezdés iii. pontjától eltérően [a Lengyel Köztársaság] az »ESZAK-acéltermékek« vonatkozásában kivételesen szerkezetátalakítási célokra állami támogatásokat nyújthat, feltéve hogy:

– a szerkezetátalakítási program kapcsolódik a Lengyelországban folyó átfogó ésszerűsítéshez és kapacitáscsökkentéshez;

- e támogatások rendes piaci körülmények között a kedvezményezett cégek életképességéhez vezetnek a szerkezetátalakítási időszak végére;
- a nyújtott támogatás összege és mértéke fokozatosan csökken, és csak arra korlátozódik, ami feltétlenül szükséges az életképesség helyreállításához.

A Társulási Tanács a Lengyel Köztársaság gazdasági helyzetét figyelembe véve határoz a fentiekben meghatározott öt év tartamú időszak meghosszabbításának lehetőségére tárgyában.”

- 2 Az EU-Lengyelország Társulási Tanács által hozott, a 2. Jegyzőkönyv 8. cikke (4) bekezdésében biztosított időszak meghosszabbításáról szóló, 2002. október 23-i 3/2002. sz. határozat (HL 2003. L 186., 38. o.) 1997. január 1-jétől nyolc további évvel, vagy pedig a Lengyel Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozása időpontjáig meghosszabbította azt az időszakot, amelynek során a Lengyel Köztársaság kivételesen jogosult volt arra, hogy az „acéltermékek” vonatkozásában a 2. Jegyzőkönyv 8. cikkének (4) bekezdésében meghatározott módokon szerkezetátalakítási célokra állami támogatásokat nyújtson. E határozat 2. cikke így rendelkezik:

„A Lengyel Köztársaságnak olyan szerkezetátalakítási programot és üzleti terveket kell benyújtania a Bizottsághoz [...], amelyek megfelelnek a 2. Jegyzőkönyv 8. cikkének (4) bekezdésében felsorolt követelményeknek, továbbá amelyeket a Lengyel Köztársaság állami támogatások felügyeletéért felelős nemzeti hatósága (a Versenyjogi és Fogyasztóvédelmi Hivatal) értékelt és jóváhagyott.”

- 3 A lengyel acélipar szerkezetátalakításáról szóló, a Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmányhoz csatolt 8. Jegyzőkönyv

(HL 2003. L 236., 948. o., a továbbiakban: 8. Jegyzőkönyv) az állami támogatásokra vonatkozó általános szabályoktól eltérve feljogosította a Lengyel Köztársaságot, hogy a szerkezetátalakítási tervben meghatározott módokon és az e jegyzőkönyvben előírt feltételeknek megfelelően támogatásokat nyújtson az acélipari ágazatának szerkezetátalakítására. E jegyzőkönyv többek között így rendelkezik:

„(1) Az [EK] 87. és az [EK] 88. cikk ellenére, [a Lengyel Köztársaság] által a lengyel acélipar meghatározott részének a szerkezetátalakítására nyújtott állami támogatás abban az esetben egyeztethető össze a közös piaccal, amennyiben:

- a [...] 2. jegyzőkönyv [...] 8. cikkének (4) bekezdésében meghatározott időtartamot a csatlakozás időpontjáig meghosszabbították;
- a szerkezetátalakítási tervben rögzített feltételeket, amelyek alapján a fenti jegyzőkönyv hatályát meghosszabbították, a 2002–2006 közötti időszak folyamán továbbra is alkalmazzák;
- az e jegyzőkönyvben megállapított feltételek teljesülnek, és
- a csatlakozás időpontját követően a lengyel acélipar nem részesül további szerkezetátalakítási célú állami támogatásban.

(2) [...]

(3) Kizárólag az 1. mellékletben felsorolt vállalkozások (a továbbiakban: kedvezményezett vállalkozások) jogosultak állami támogatásra a lengyel acélipar szerkezetátalakítási programja keretében.

(4) A kedvezményezett vállalkozás:

- a) amennyiben egy, az 1. mellékletben nem szereplő vállalkozással egyesül, nem ruházhatja át a részére nyújtott támogatásból származó kedvezményeket;
- b) nem válhat az 1. mellékletben nem szereplő olyan vállalkozás vagyonának a tulajdonosává, amelyet a 2006. december 31-ig tartó időszak alatt fizetéképtelennek nyilvánítottak.

(5) [...]

(6) A kedvezményezett vállalkozásoknak juttatott teljes szerkezetátalakítási támogatást a jóváhagyott lengyel acélipari szerkezetátalakítási tervben és a Tanács által jóváhagyott egyéni üzleti tervekben ismertetett indokolás alapján kell kiszámítani. Az 1997–2003. év közötti időtartamra a kifizetett támogatás teljes összege azonban semmilyen esetben sem haladhatja meg a 3 387 070 000 PLN-t.

[...]

Szerkezetátalakítási célokra [a Lengyel Köztársaság] nem nyújthat további állami támogatást a lengyel acélipar számára.

[...]

(10) A teljes szerkezetátalakítási tervben és az üzleti tervben bekövetkező bármely jövőbeni változást a Bizottságnak, és adott esetben a Tanácsnak is, jóvá kell hagynia.

[...]

(18) Ha az ellenőrzés kimutatja, hogy:

[...]

c) a szerkezetátalakítási időtartam folyamán [a Lengyel Köztársaság] további meg nem engedett állami támogatást juttatott acéliparának, különösen pedig a kedvezményezett vállalkozásoknak,

az ebben a jegyzőkönyvben foglalt átmeneti rendelkezések nem hatályosulnak.

A Bizottság megtesz minden megfelelő lépést annak érvényesítésére, hogy az érintett vállalkozások visszatérítsék az ebben a jegyzőkönyvben meghatározott feltételek megsértésével folyósított támogatásokat.”

- 4 A 3/2002. sz. határozat 3. cikkében meghatározott feltételek betartásáról szóló, 2003. július 21-i 2003/588/EK tanácsi határozat (HL L 199., 17. o.) egyetlen cikke így rendelkezik:

„A Lengyel Köztársaság által 2003. április 4-én, a 3/2002. sz. határozat 2. cikke alapján a Bizottsághoz benyújtott szerkezetátalakítási program és üzleti tervek megfelelnek a 2. Jegyzőkönyv 8. cikkének (4) bekezdésében foglalt követelményeknek.”

- 5 Az EK-Szerződés [88.] cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A hivatalos vizsgálati eljárást kezdeményező határozat összefoglalja a vonatkozó ténybeli és jogi kérdéseket, tartalmazza a Bizottság előzetes értékelését a javasolt intézkedés támogatási jellegére vonatkozóan, és meghatározza a közös piaccal való összeegyeztethetőséggel kapcsolatban felmerült kétségeket. A határozat felszólítja az érintett tagállamot és az egyéb érdekelt feleket, hogy nyújtsák be észrevételeiket egy meghatározott, általában egy hónapot meg nem haladó határidőn belül. Kellően indokolt esetben a Bizottság meghosszabbíthatja az előírt határidőt.”

6 E rendelet 7. cikkének (5) bekezdése így rendelkezik:

„Amennyiben a Bizottság úgy találja, hogy a bejelentett támogatás nem egyeztethető össze a közös piaccal, úgy határoz, hogy a támogatást nem lehet bevezetni (a továbbiakban: elutasító határozat).”

7 A 659/1999 rendelet 14. cikke szerint:

„(1) Amennyiben a jogellenes támogatások esetén elutasító határozat születik, a Bizottság dönt arról, hogy az érintett tagállam hozza meg a szükséges intézkedéseket a támogatásnak a kedvezményezettől történő visszavételére (a továbbiakban: visszatérítési határozat). A Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben az ellentétes a közösségi jog valamelyik általános elvével.

(2) A visszatérítési határozat szerint visszatérítésre kerülő támogatás magában foglalja a Bizottság által megfelelő kamatlábbal meghatározott kamatot. A kamat attól a naptól esedékes, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezett rendelkezésére bocsátották, addig a napig, amíg visszafizetésre nem került.

(3) [...]”

8 E rendelet 20. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Bármely érdekelt fél nyújthat be észrevételt a 6. cikk szerint, miután a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárás megkezdéséről határozatot hozott. Valamennyi érdekelt fél, aki észrevételt nyújtott be, és az egyedi támogatás bármely kedvezményezettje, kézhez kapja a Bizottság 7. cikk szerint hozott határozatának egy példányát.”

A jogvita alapját képező tényállás

9 A jelen ügy a Huta Czeszochowa S.A. lengyel acéltermelőt (a továbbiakban: HCz) érintő szerkezetátalakítási műveletre vonatkozik. A HCz szerkezetátalakítására 2002 és 2005 között került sor. Ennek érdekében a HCz tárgyi eszközeit újabb társaságokra ruházták át:

- 2002-ben a HCz acéltermelésének folytatása céljából megalapították a Huta Stali Czeszochowa sp. z o. o.-t (a továbbiakban: HSCz). A HSCz bérbe vette a HCz termelőlétesítményeit a vagyonfelügyelőtől, továbbá átvette a legtöbb alkalmazottat. A HSCz anyavállalata a 100%-ig a lengyel Államkincstár tulajdonában álló társaság, a Towarzystwo Finansowe SILESIA sp. z o. o. (a továbbiakban: TFS) volt;

- 2004-ben megalapították a Majątek Hutniczy sp. z o. o. (a továbbiakban: MH) és a Majątek Hutniczy Plus (a továbbiakban: MH Plus) társaságokat. E társaságok részvényei 100%-ig a HCz tulajdonában voltak. Az MH megkapta a HCz acélipari tárgyi eszközeit, az MH Plus pedig a termeléshez szükséges egyes további tárgyi eszközöket kapott;

- a termeléshez nem kapcsolódó („nem acélipari tárgyi eszközöknek” nevezett) tárgyi eszközöket, valamint az Elsen elektromos műveket az Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (a lengyel Államkincstár tulajdonában álló Iparfejlesztési Ügynökség) alárendeltségébe tartozó Operator ARP sp. z o. o. társaságra ruházták át annak érdekében, hogy visszafizessék a szerkezetátalakítás alá eső köztartozásokat (adókat és társadalombiztosítási járulékokat).

10 A Bizottság 2004. május 19-i levelével értesítette a Lengyel Köztársaságot, hogy a HCz acéltermelő részére nyújtott szerkezetátalakítási támogatás kapcsán a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról határozott. E határozatot a hiteles nyelvi változatban (lengyelül) 2004. augusztus 12-én hirdették ki az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL C 204., 6. o.; a továbbiakban: eljárást megindító határozat), e változat előtt pedig a többi hivatalos nyelven készült összefoglaló szerepelt. A Bizottság felhívta valamennyi érintett felet, hogy nyújtsák be az eljárást megindító határozatban foglalt tényállásra és jogi elemzésre vonatkozó észrevételeiket. A Bizottsághoz a Lengyel Köztársaság és négy érintett fél nyújtott be észrevételeket.

11 A Bizottság az eljárás végén arra a következtetésre jutott, hogy – kezdeti feltevéseivel ellentétben – az Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (a munkaerőpiac szempontjából kiemelt jelentőségű vállalkozásoknak nyújtott állami támogatásról szóló, 2002. október 30-i, módosított törvény, Dz. U. 213. sz., poz. 1800; a továbbiakban: 2002. évi törvény) rendelkezéseinek megfelelően meghozott, a HCz szerkezetátalakítására irányuló intézkedések nem képeznek az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást. Ezzel szemben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a HCz az 1997-től 2002-ig terjedő időszakban különböző jogcímenek állami támogatásban részesült. A Bizottság megállapította, hogy e támogatás részben összeegyeztethető a közös piaccal, viszont előírta a támogatás azon részének, vagyis 19 699 452 lengyel zloty (PLN) összegnek a visszatéríttetését, amelyet a közös piaccal összeegyeztethetetlennek ítélt (a továbbiakban: vitatott támogatás).

12 A Bizottság 2005. július 5-én elfogadta a Huta Częstochowa S.A. [acéltermelő] részére nyújtott C 20/04. (ex NN 25/04.) számú állami támogatásról szóló 2006/937/EK határozatot (HL 2006. L 366., 1. o.; a továbbiakban: Határozat). A Határozat 3. cikke így rendelkezik:

„1. A 19 699 452 PLN összegű állami támogatás, amelyet [a Lengyel Köztársaság] a [HCz] számára nyújtott 1997 és 2002 májusa közötti időszakban működési támogatás és foglalkoztatását-szervezési célú támogatás formájában, nem összeegyeztethető a közös piaccal.

2. [A Lengyel Köztársaság] megtesz minden szükséges intézkedést, hogy visszaszerze a [HCz-től], a Regionális Gazdasági Alaptól, [az MH-től] és az [Operator ARP-től] a [HCz-nek] jogtalanul nyújtott támogatást, amelyről az (1) bekezdésben szó van. E vállalatok együttesen [helyesen: egyetemlegesen] felelősséget viselnek a támogatás visszatérítéséért.

A támogatás visszatérítése késedelem nélkül és a nemzeti jogszabályoknak megfelelően történik, feltéve hogy azok lehetővé teszik a jelen rendelkezés azonnali és hatékony végrehajtását. A visszatérítés alá eső összegekhez hozzáadják a [HCz-nek] nyújtott támogatás odaitélésének napjától a tényleges visszatérítéséig számított teljes időszakra vonatkozó kamatot. A kamatok a 794/2004 [...] rendelet V. fejezetében meghatározott szabályoknak megfelelően kerülnek felszámításra.

3. [...]”

13 Az Industrial Union of Donbass Corp. (a továbbiakban: IUD) 100%-os tulajdonában álló leányvállalat, az ISD Polska sp. z o. o. (amely ekkor a ZPD Steel sp. z o. o. cégnév alatt járt el; a továbbiakban: ISD) a 2005. szeptember 30-án kelt és 2005. október 7-én hatályba lépett megállapodás értelmében megvásárolta a HCz-től az MH és az MH Plus valamennyi részvényét, valamint a HCz tíz megmaradt leányvállalatát. Az ISD a szintén 2005. szeptember 30-án kelt és 2005. október 7-én hatályba lépett szerződéssel megvásárolta a TFS-től a HSCz valamennyi részvényét. Az ISD ezáltal a HSCz, az MH, az MH Plus, valamint a HCz tíz másik leányvállalata tulajdonosa lett.

- 14 Az értékesítés után a HCz cégnevet változtatott, és ettől kezdve Regionalny Fundusz Gospodarczy S.A.-nak hívják (a továbbiakban: RFG). Az RFG továbbra is teljes egészében a lengyel Államkincstár tulajdonában áll, viszont csak néhány olyan csekély jelentőségű ingatlannal rendelkezik, amelyek nem kapcsolódnak az acéliparhoz.
- 15 A Bizottság 2006. február 17-i levelében felhívta a lengyel hatóságokat, hogy közöljék vele a vitatott támogatásnak a Határozat 3. cikke 2. bekezdésében említett egyetemlegesen felelős adósok által történő visszatérítése során irányadó kamat mértékét. A lengyel hatóságok 2006. március 13-i válaszukban javaslatot tettek a visszatérítés során irányadó kamat mértékére, valamint a kamat számításának módszerére. Nevezetesen azt javasolták, hogy az 1997-től 1999-ig terjedő időszak vonatkozásában a lengyel Államkincstár kötvényei esetében irányadó, PLN-ben kifejezett, öt évre rögzített kamatot, a 2000-tól a Lengyel Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozásáig terjedő időszak vonatkozásában pedig az ugyanezen kötvények esetében tíz évre megállapított kamatot vegyék alapul. Ezenkívül – figyelembe véve a lengyelországi tőkepiac akkori helyzetét, amelyet igen magas, de gyorsan csökkenő kamatok jellemeztek – a lengyel hatóságok azt kérték, hogy a kamatlábakat évente vizsgálják felül, valamint ne számítsanak fel kamatos kamatot.
- 16 A Bizottság a lengyel hatóságoknak címzett, 2006. június 7-én kelt levelében megállapította, hogy a vitatott támogatás visszatérítése során irányadó kamat mértékéként a teljes érintett időszak vonatkozásában a lengyel Államkincstár kötvényei esetében megállapított, PLN-ben kifejezett, öt évre rögzített kamatot kell alkalmazni, e kamatot pedig a 794/2004 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése alapján kamatos kamatként kell számítani.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 17 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. október 18-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

- 18 Az Elsőfokú Bíróság részleges megújítását követően az ügyet új előadó bírónak osztották ki. E bírót ezt követően a nyolcadik tanácshoz osztották be, amelynek következőképpen kiosztották a jelen ügyet.
- 19 Az Elsőfokú Bíróság (nyolcadik tanács) az előadó bíró jelentése alapján úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, néhány írásbeli kérdést intéz a felekhez, valamint felhívja a Bizottságot egyes dokumentumok csatolására. A felek e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek.
- 20 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. szeptember 4-én tartott tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat.
- 21 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a Határozat 3. cikke 2. bekezdésének első albekezdését, amennyiben az rá vonatkozik;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 22 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

- A felek érvei

- 23 A Bizottság a tárgyaláson kifejtette, hogy a Lengyel Köztársaság visszatérítette a vitatott támogatást az RFG-vel és az ISD-vel, ez utóbbiak pedig nem érvényesítettek igényt a felperessel szemben. Ezenkívül az IUD a privatizációs megállapodásban kötelezettséget vállalt a vitatott támogatás MH általi visszatérítésére. Következésképpen a felperesnek már nem áll fenn az eljáráshoz fűződő érdeke.
- 24 A felperes ezzel szemben azt állítja, hogy a lengyel jogszabályok szerint azok a jogalanyok, akik a jogellenes támogatást ténylegesen visszatérítették, jogosultak olyan kérelemmel fordulni hozzá, hogy a kifizetett összeget térítse vissza nekik, e kérelem előterjesztésére pedig a kifizetéstől számított tíz év tartamú időszakban van lehetőség. A felperes hangsúlyozza, hogy nincs tudomása arról, hogy az IUD részéről létezik-e kötelezettségvállalás a vitatott támogatás visszatérítésére vonatkozóan, a lengyel kormány és az IUD között létrejött privatizációs megállapodásban foglalt kikötésekre pedig ő nem alapíthat jogot.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 25 A következőket ítélezési gyakorlat szerint a természetes vagy jogi személy által indított megsemmisítés iránti kereset csak akkor elfogadható, ha igazolja, hogy létrejött és fennálló érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez (az Elsőfokú Bíróság T-228/00., T-229/00., T-242/00., T-243/00., T-245/00–T-248/00., T-250/00., T-252/00., T-256/00–T-259/00., T-265/00., T-267/00., T-268/00., T-271/00., T-274/00–T-276/00., T-281/00., T-287/00. és T-296/00. sz., Gruppo ormezzatoro del porto di Venezia és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. március 10-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-787. o.] 23. pontja).
- 26 A Bizottság az eljáráshoz fűződő érdek hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást kétségkívül csak a tárgyalás folyamán terjesztette elő. Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy a kereset elfogadhatóságának feltételei, különösen pedig az eljáráshoz fűződő érdek hiánya az eljárásgátló okok fennállása miatti elfogadhatatlanság körébe tartoznak (a fenti 25. pontban hivatkozott Gruppo ormezzatoro del porto di Venezia és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott végzés 22. pontja; lásd ebben az értelemben a Bíróság 108/86. sz., d. M. kontra Tanács és Gazdasági és Szociális Bizottság ügyben 1987. október 7-én hozott végzésének [EBHT 1987., 3933. o.] 10. pontját is). Ezért az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzatának 113. cikke értelmében bármikor hivatalból vizsgálhatja, hogy a felperesnek érdeke fűződik-e a megtámadott határozat megsemmisítéséhez (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-141/03. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1197. o.] 22. pontját).
- 27 A jelen esetben a felperes eljáráshoz fűződő érdeke nem tagadható csupán azon tény alapján, hogy a vitatott támogatást visszatérítette azon egyéb jogalanyok egyike, akiket a Határozat a visszatérítésért egyetemlegesen felelősökként jelöl meg. A felperes ugyanis kifejtette – anélkül, hogy ezt a Bizottság vitatta volna –, hogy a lengyel jogszabályok szerint azok a jogalanyok, akik a jogellenes támogatást ténylegesen visszatérítették, a felperessel szemben még tíz éven át jogosultak igényt érvényesíteni. E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy a felperesnek továbbra is fennáll a Határozat megsemmisítéséhez fűződő érdeke, ha ugyanis a keresete megalapozottnak bizonyul, az kizárhatja a vele szemben történő igényérvényesítés minden kockázatát.

- 28 A Bizottság által a tárgyalás során hivatkozott kötelezettségvállalással kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy az ilyen kötelezettségvállalás fennállásának alátámasztására alkalmas dokumentum nem szerepel az ügyiratok között.
- 29 Következésképpen a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

- 30 A felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyeket a védelemhez való jog megsértésére, a Határozat indokolásának hiányára, az EK 87. cikk és az EK 88. cikk, továbbá a 659/1999 rendelet 14. cikke téves értelmezésére, valamint a jogbiztonság és az arányosság elve megsértésére alapít.

A védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

– A felek érvei

- 31 A felperes arra hivatkozik, hogy a közleménynek a Hivatalos Lapban történő közzététele főszabály szerint megfelelő módon biztosítja azt, hogy valamennyi érdekelt tudomást szerezhessen az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás megindításáról, szükséges azonban, hogy a Bizottság kielégítően meghatározza a vizsgálatának keretét annak érdekében, hogy tartalmilag ne üresítse ki az érdekeltek észrevételek tételéhez való jogát.

- 32 A felperes ugyanakkor azt állítja, hogy az eljárás megindításáról szóló bizottsági közleményt oly módon fogalmazták meg, hogy a felperesnek nem volt semmi oka azt feltételezni, hogy ő maga érdekelt félnek minősül. Az eljárást megindító határozat nevezetesen az acéltermelőkre vonatkozott, míg a köztartozások kezelésével megbízott működtetőt olyan társaságként határozta meg, amely nem foglalkozik acéltermeléssel. Ráadásul a felperes csak 2005. július 8-án, vagyis a Határozat elfogadását követően vállalta el a „működtetői” feladatokat, vagyis nem volt lehetősége arra, hogy a Bizottság állításaira észrevételeket tegyen.
- 33 Végül, a felperes hangsúlyozza, hogy a vitatott támogatásnak az eljárást megindító határozatban foglalt leírása kizárólag a 2003 után elvégzett szerkezetátalakításra vonatkozik, amellyel kapcsolatban a Bizottság a Határozatban elismerte, hogy nem képez állami támogatást. Ezenkívül a Lengyel Köztársaság nem továbbította az eljárást megindító határozatot a felperesnek, és a folyamatban lévő eljárásról sem tájékoztatta őt.
- 34 A Bizottság visszautasítja ezeket az érveket. Azt állítja, hogy az eljárást megindító határozat indokolása elegendő volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a felperes számára – aki a „működtetői” feladatok ellátására feljogosított egyetlen jogalany volt Lengyelországban – annak megértését, hogy őt mint a HCz eszközeit átvevő jogalanyt kötelezni lehet a vitatott támogatás visszatérítésére.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 35 Előjáróban meg kell állapítani, hogy csak a bejelentő tagállamot mint a megtámadott határozat címzettjét illeti meg ténylegesen a védelemhez való jog. Az egyéb érdekelt, mint például a felperes, anélkül vesznek részt a közigazgatási eljárásban, hogy ugyanerre a jogra hivatkozhatnának. Ezzel szemben megilletik őket azok az eljárási jogok, amelyeket az EK 88. cikk (2) bekezdése az érdekelt felek részére biztosít (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-176/01. sz., Ferriere Nord kontra Bizottság ügyben 2004. november 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3931. o.] 82. pontját, valamint a T-309/04., T-317/04., T-329/04. és T-336/04. sz., TV 2/Danmark és társai kontra Bizottság ügyben 2008. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2935. o.] 137. pontját).

- 36 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálati szakasz arra irányul, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy teljes körű információval rendelkezék az ügyre vonatkozó valamennyi körülmény tekintetében (a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 38. pontja).
- 37 A 659/1999 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárást kezdeményező határozat összefoglalja a vonatkozó ténybeli és jogi kérdéseket, tartalmazza a Bizottság „előzetes értékelését” a javasolt intézkedés támogatási jellegére vonatkozóan, és meghatározza a közös piaccal való összeegyeztethetőséggel kapcsolatban felmerült kétségeket. Ezenkívül e határozat felszólítja az érintett tagállamot és az egyéb érdekelt feleket, hogy nyújtsák be észrevételeiket.
- 38 Mint az a fent hivatkozott rendelkezés szövegéből is kiderül, a Bizottság által végzett elemzés szükségképpen előzetes jellegű. Ebből következik, hogy a Bizottság nem kötelezhető arra, hogy az ezen eljárás megindításáról szóló közleményében a kérdéses támogatásra vonatkozó végleges elemzést terjesszen elő. Ezzel ellentétben szükséges, hogy a Bizottság kielégítően határozza meg vizsgálatának keretét annak érdekében, hogy tartalmilag ne üresítse ki az érdekelték azon jogát, hogy észrevételeket tegyenek (az Elsőfokú Bíróság T-354/99. sz., Kuwait Petroleum (Nederland) kontra Bizottság ügyben 2006. május 31-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1475. o.] 85. pontja).
- 39 A jelen esetben az eljárást megindító határozat 6., 32. és 51. pontjából – amelyek szövegét lengyel nyelven kihírdették a Hivatalos Lapban – egyértelműen kiderül, hogy a Bizottság előtt felmerült annak lehetősége, hogy 1997 óta több támogatást is nyújtottak a HCz és a HSCz részére. A 6. pontban ugyanis a Bizottság megállapítja, hogy „[a] jelenleg rendelkezésre álló információk alapján úgy tűnik, hogy a HCz a szerkezetátalakítási időszak 1997-es kezdete óta különböző állami támogatásokban részesült”. A 32. pontban arra utal, hogy „[e]zen eljárás keretében meg kell vizsgálni minden olyan támogatást, amelyet 1997. január 1-je óta a HCz-nek nyújtottak”. Ezért felhívja a lengyel hatóságokat, hogy bocsássanak rendelkezésére „[r]észletes adatokat minden olyan állami támogatás összegéről és folyósításáról, amelyet [a Lengyel Köztársaság] 1997 óta a HCz-nek nyújtott” (51. pont).

- 40 Következésképpen e határozat szövegezéséből egyértelműen kiderül, hogy a Bizottság olyan átfogó vizsgálatot indított, amely a HCz-nek 1997 óta nyújtott valamennyi támogatásra kiterjedt.
- 41 Ami közelebről a felperest illeti, az eljárást megindító határozat a 18. pontjában megállapítja, hogy a 2002. évi törvény szerint a köztartozások területén az ARP „Operator” nevű leányvállalata viseli a felelősséget. Ezt követően ugyanezen határozat 19. pontja megállapítja, hogy mindez magában foglalja, hogy az Operator az állami hitelezőket az acéltermelés ágazatában keletkezett köztartozásokból eredően megillető valamennyi zálogjog átruházása ellenében átveszi a HCz eszközeinek egy részét, amely nem kapcsolódik az acéltermeléshez. Az Operator szerepe még inkább kifejezésre jut az eljárást megindító határozat 48. lábjegyzetében. Végül, a Bizottság az eljárást megindító határozat 51. pontjában azt kérdezi, hogy mi az oka annak, hogy az Operator részére átruházott eszközök, valamint a regionális alapoknál maradt eszközök értéke 203 millió, illetve 159 millió PLN volt.
- 42 Meg kell tehát állapítani, hogy az eljárást megindító, 2004. május 19-én elfogadott határozat indokolása lehetővé tette a 2004. április 5-én alapított felperes számára annak megértését, hogy a HCz eszközeit átvevő jogalanyként ő köteles lehet a vitatott támogatás visszatérítésére.
- 43 Ezenkívül a felperes – figyelembe véve, hogy a 2002. évi törvény értelmében ő volt a „működtetői” feladatok ellátására feljogosított egyetlen jogalany Lengyelországban – az eljárási jogai megsértésének alátámasztása érdekében nem hivatkozhat arra, hogy e feladat ellátását csak 2005. július 8-án vállalta el. Ez annál inkább így van, hogy a felperes 100%-os tulajdonosának minősülő ARP elnöke részt vett a hivatalos vizsgálati eljárásban, és tudomása volt a HCz szerkezetátalakításával kapcsolatos minden körülményről.
- 44 Következésképpen a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

Az indokolás hiányára alapított jogalapról

– A felek érvei

- 45 A felperes azt állítja, hogy azon indokokkal kapcsolatban, amelyek alapján a Bizottság a vitatott támogatás kedvezményezettjének, ebből következően pedig a visszatérítési kötelezettség egyetemleges kötelezettjének minősítette a felperest, a Határozat szűkszavú, és nem teszi lehetővé a felperes számára, hogy érdekelt félként megértse a Bizottság által követett okfejtést.
- 46 Ez annál inkább így van, hogy a Bizottság a Határozatban megállapította, hogy a közjogi kötelezettségek összege meghaladja az átvett vagyontárgyak értékét. Következésképpen megalapozatlan a Bizottság azon állítása, mely szerint a felperes a vitatott támogatásban részesült, ennél fogva pedig köteles azt visszatéríteni.
- 47 A Bizottság azt állítja, hogy e kifogások a Határozat megalapozottságával, nem pedig az indokolásával kapcsolatosak.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 48 A következőket ítélezési gyakorlat alapján különbséget kell tenni az indokolás hiányára vagy nem megfelelő voltára alapított kifogás, valamint a határozat indokainak (a tényállás téves megállapításából vagy téves jogi mérlegelésből eredő) pontatlanságára alapított kifogás között. Ez utóbbi szempont a megtámadott határozat jogszerűségének érdemi felülvizsgálatára, nem pedig a lényeges eljárási szabályokra vonatkozik, vagyis nem alapozhatja meg az EK 253. cikk megsértését (a fenti 36. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 67. pontja, valamint

az Elsőfokú Bíróság T-84/96. sz., Cipeke kontra Bizottság ügyben 1997. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-2081. o.] 47. pontja). Következésképpen az Elsőfokú Bíróság az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának felülvizsgálata címén nem vizsgálhatja a Bizottság által saját határozatának igazolása érdekében felhozott indokok érdemi jogszerűségét. Az indokolás hiányára vagy nem megfelelő voltára alapított jogalap keretében a megtámadott határozat megalapozottságát vitató kifogások és érvek hatástalanok, és nincs jelentőségük (az Elsőfokú Bíróság T-349/03. sz., Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2197. o.] 58. és 59. pontja).

49 A jelen esetben a Bizottság a Határozat (146) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a HCz aktív és passzív eszközeit elosztják a három jogutód társaság, vagyis az RFG, az MH és az Operator között, ennek következtében pedig a vitatott támogatásban részesülő jogi személy már nem csupán a HCz-t képező jogi személyt jelenti, hanem ezen további jogalanyokat is magában foglalja. A Bizottság tehát megjelölte azt az okot, amelynek alapján a felperest a vitatott támogatás visszatérítésére egyetemlegesen kötelezett jogalanyként azonosította, jóllehet nem jelölte meg őt e támogatás kedvezményezettjeként.

50 E feltételek mellett nem állapítható meg, hogy a Határozatnak hiányzik az indokolása. Amennyiben a felperes az indokolás pontosságát, valamint a rendelkező rész jogszerűségét vitatja, ezen érvek vizsgálatára a következő jogalap keretében kerül sor.

51 Ebből következik, hogy az indokolás hiányára alapított jogalapot el kell utasítani.

Az EK 87. cikk és az EK 88. cikk, valamint a 659/1999 rendelet 14. cikke téves értelmezésére alapított jogalapról

– A felek érvei

52 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság túllépte a mérlegelési jogkörének korlátait azáltal, hogy a vitatott támogatás kedvezményezettjének minősítette őt.

53 Önmagában az a tény, hogy a felperes – amely az acélipari ágazatban nem gyakorol tevékenységet – megszerezte a vitatott támogatás kedvezményezettjének minősülő vállalkozás egyes vagyontárgyait, a felperes szerint nem támasztja alá kellőképpen azt a megállapítást, hogy azokat a pénzügyi előnyöket, amelyekben az említett vagyontárgyakat a felperesre átruházó vállalkozás korábban részesült, a felperes a vagyontárgyakkal együtt megszerezte volna. Mivel a felperes által átvállalt közjogi kötelezettségek összege meghaladja a részére átruházott vagyontárgyak piaci értékét, semmiképp nem állítható, hogy a felperes bármilyen pénzügyi előnyben részesült volna, ideértve az állami támogatást képező előnyöket is. Ha ugyanis a jogellenes támogatásban részesült valamely vállalkozást piaci áron visszavásárolnak, e vállalkozás vevőjét nem lehet az említett támogatás kedvezményezettjének tekinteni (a Bíróság C-277/00. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélete [EBHT 2004., I-3925. o.]; a továbbiakban: SMI-ügyben hozott ítélet).

54 A felperes azt állítja, hogy a vitatott támogatás vele történő esetleges visszatéríttetése „megrendítené” a közjogi kötelezettségek átütendezésének a Bizottság által aprólékosan kiszámított, elemzett és elfogadott alapjait, továbbá ugyanennyivel csökkentené az e közjogi kötelezettségek finanszírozására szánt pénzügyi eszközöket.

55 Másfelől a felperes hangsúlyozza, hogy az acéltermeléshez nem kapcsolódó eszközöket nem a 2002. évi törvény alapján szerezte meg. Csak a vállalkozás adósságainak átvállalása történhet e törvény alapján. A felperes a tárgyaláson kifejtette, hogy csak 2005. július 8-án adta hozzájárulását ahhoz, hogy a 2002. évi törvény értelmében vett

„működtetői” feladatokat ellássa. Ezért a felperesnek a Határozat 3. cikkében történő megjelölése idő előtt történt, mivel e határozat elfogadásának időpontjában e hozzájárulás még nem létezett.

- 56 Ezenkívül a visszatérítésre jogosult közvetett hitelezők is fordulhatnak a felpereshez mint egyetemleges kötelezethez olyan felszólítással, hogy térítse vissza a vitatott támogatás teljes összegét, valamint annak kamatait. Ugyanakkor nem áll fenn semmi olyan szerződéses kapcsolat a felperes és az MH vagy az IUD között, amely lehetővé tenné számára, hogy a vitatott támogatás visszatérítése jogcímén ez utóbbiakkal szemben megtérítési igényt érvényesíthessen.
- 57 A Bizottság mindjárt az elején emlékeztet arra, hogy jóllehet arra a következtetésre jutott, hogy a HCz-nek a 2002. évi törvény alapján lefolytatott szerkezetalakítása további állami támogatás nélkül történt, mivel megfelelt a „magánhitelezői teszt” követelményeinek, azt is megállapította, hogy a HCz az 1997-től 2002-ig terjedő időszakban a közös piaccal részben összeegyeztethetetlen állami támogatásban részesült.
- 58 A Bizottság nem tud egyetérteni azzal az állítással, mely szerint a felperes piaci feltételek mellett szerezte meg a HCz aktív eszközeit. Nem lehet ugyanis meghatározni azt a legmagasabb árat, amelyet a piacon tevékenykedő valamely magánbefektető hajlandó lett volna fizetni ezen aktív eszközökért. A vagyont érintő minden olyan átalakulás, amely a HCz szerkezetátalakítása keretében történt, valamint az aktív eszközeinek ebből eredő megosztása olyan műveletet képezett, amely a 2002. évi törvény rendelkezésein alapult.
- 59 A HCz, az RFG, az MH és a felperes egyetemleges kötelezettségét illetően a Bizottság szerint a tagállam feladata, hogy szabályszerűen végrehajtsa a vitatott támogatásra vonatkozó visszatérítetési előírást. A Bizottság megjegyzi, hogy a felperes által átvett aktív eszközöknek a Határozatban hivatkozott kezdeti piaci értéke eltér az A.5. mellékletben szereplő könyv szerinti értéktől. A Bizottság számára nem volt lehetséges az aktív eszközök pontos értékének meghatározása. Mindazonáltal az a tagállam, amely nem

tud valamely határozatot végrehajtani, a Bizottsághoz fordulhat, és e nehézségek leküzdése érdekében kérheti az együttműködését.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 60 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Bizottság a Határozatban tévesen minősítette őt a vitatott támogatás visszatérítésére egyetemlegesen kötelezett jogalanynak.
- 61 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerint amennyiben a jogellenes támogatások esetén elutasító határozat születik, a Bizottság dönt arról, hogy az érintett tagállam hozza meg a szükséges intézkedéseket a támogatásnak a „kedvezményezettől” történő visszavételére.
- 62 Márpedig a jelen esetben a Bizottság hangsúlyozta, hogy a felperes nem volt a vitatott támogatás kedvezményezettje. Ennek ellenére a támogatás visszatérítéséért egyetemlegesen felelős kötelezettnek nyilvánította őt.
- 63 Igaz, hogy a Bizottság a Németország által a Gröditzer Stahlwerke GmbH és annak leányvállalata, a Walzwerk Burg GmbH részére nyújtott állami támogatásról szóló, 1999. július 8-i 1999/720/EK, ESZAK határozat (HL L 292., 27. o.) óta – amely határozatban először rendelte el a támogatás olyan vállalkozásokkal történő visszatéríttetését, amelyek aktív eszközöket szereztek meg – bizonyos esetekben úgy ítélte meg, hogy a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” fogalma a támogatásnak nem kizárólag az eredeti kedvezményezettjére utal, hanem adott esetben minden olyan vállalkozásra, amelyre aktív eszközöket ruháztak át annak érdekében, hogy ellehetetlenítsék a Bizottság által kibocsátott visszatéríttetési előírás érvényesítését.

- 64 Ugyanakkor kétségtelen, hogy először is, a támogatás visszatérítésére köteles jogalanyok körének kibővítése megköveteli az aktív eszközök átruházását. Márpedig a Határozat elfogadásának időpontjában, vagyis 2005. július 5-én ilyen átruházásra ténylegesen még nem került sor, mivel a felperes csak néhány nappal később adta hozzájárulását ahhoz, hogy a HCz szerkezetátalakítására irányuló eljárásban a „működtetői” feladatokat ellássa. Mindazonáltal állandó ítélkezési gyakorlat, hogy a megsemmisítés iránti keresetek esetében a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (lásd a Bíróság 15/76. és 16/46. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontját, valamint a fenti 53. pontban hivatkozott SMI-ügyben hozott ítélet 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 65 A Bizottság a tárgyaláson valóban előadta, hogy a HCz szerkezetátalakítására irányuló minden művelet azon az elven alapult, hogy aktív eszközöket ruháznak át a felperes részére, a felperes hozzájárulása pedig csupán formai kérdés volt. A felperes ugyanakkor megalapozottan hangsúlyozta, hogy jöllehet a 2002. évi törvény rendelkezik a „működtető” jogállásáról, nem határozza meg, hogy ki minősül „működtetőnek”, illetve hány „működtetőt” lehet létrehozni. Ezért a Határozat elfogadásakor idő előttinek bizonyult, hogy a Bizottság feltétel nélkül azon jogalanyok körébe sorolja a felperest, akik egyetemlegesen kötelesek visszatéríteni a vitatott támogatást.
- 66 Másodszor, a támogatás visszatérítésére köteles jogalanyok körének kibővítése csak akkor indokolt, ha az aktív eszközök átruházása a visszatérítetési előírás joghatásai megkerülésének kockázatát idézi elő, nevezetesen pedig akkor, ha a támogatás eredeti kedvezményezettje az aktív eszközök visszavásárlása után „tartalom nélküli forma” marad, amellyel szemben nem érvényesíthető a jogellenes támogatások visszatérítése (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-324/00. sz., CDA Datenträger Albrechts kontra Bizottság ügyben 2005. október 19-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-4309. o.) 98. és azt követő pontjait). Ezenkívül e kibővítést indokolhatja az a tény is, ha a támogatáshoz kapcsolódó versenylőny tényleges kedvezményezettje a továbbiakban az aktív eszközök megszerzője lesz (a fenti 53. pontban hivatkozott SMI-ügyben hozott ítélet 86. pontja).
- 67 Ezzel kapcsolatban a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ha a jogellenes támogatás kedvezményezettjének minősülő valamely társaságot piaci áron vásárolják vissza, a vevő nem tekinthető úgy, hogy előnyben részesült a piacon működő többi gazdasági szereplőhöz képest. Nem követelhető tehát a vevőtől, hogy az ilyen támogatásokat térítse vissza (lásd ebben az értelemben a fenti 53. pontban hivatkozott SMI-ügyben

hozott ítélet 80. és 81. pontját). Közelebbről, az aktív eszközök visszavásárlása kapcsán az Elsőfokú Bíróság a fenti 66. pontban hivatkozott CDA Datenträger Albrechts kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy ha a vevő az aktív eszközök átvételéért a piaci árnak megfelelő vételárat fizetett, nem tekinthető úgy, hogy a továbbiakban ő minősülne az eladónak nyújtott támogatáshoz kapcsolódó versenyelőny tényleges kedvezményezettjének. Ilyen esetben nem állapítható meg, hogy a támogatás eredeti kedvezményezettje olyan „tartalom nélküli forma” maradna, amellyel szemben nem érvényesíthető a jogellenes támogatások visszatéríttetése (lásd ebben az értelemben a hivatkozott ítélet 99. és 100. pontját), sem pedig az, hogy a továbbiakban a vevő minősülne a támogatáshoz kapcsolódó versenyelőny tényleges kedvezményezettjének.

68 Ezenkívül a Bíróság megállapította, hogy az átruházás pénzügyi feltételeinek vizsgálatkor a nemzeti hatóságok figyelembe vehetik többek között az átruházás alkalmával esetlegesen készített szakvéleményt (a Bíróság C-214/07. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2008. november 13-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-8357. o.] 59. és 60. pontja).

69 A jelen esetben a felperes azt állítja, hogy az általa átvállalt közjogi kötelezettségek összege meghaladja a részére átruházott vagyontárgyak piaci értékét. A Határozat (53) preambulumbekzdéséből ugyanis kiderül, hogy a felperes által megszerzett aktív eszközök – vagyis a földterület, az Elsen vállalkozás részvényei, valamint a követelések – értékét független szakértő 156 millió PLN-re becsülte (az A.5. mellékletben szereplő érték csak kis mértékben tér el ettől). Ezzel szemben azon közjogi kötelezettségek összértéke, amelyeket a felperes jogszerűen átvállalt, több mint 280 millió PLN volt. E feltételek mellett a Bizottság további magyarázat nélkül nem állíthatta sem azt, hogy fennáll a visszatéríttetési előírás megkerülésének kockázata, sem pedig azt, hogy a vitatott támogatáshoz kapcsolódó versenyelőny tényleges kedvezményezettje a felperes volt. A Bizottságnak legalább azt meg kellett volna magyaráznia, hogy milyen okból ítélte irrelevánsnak azt a tényt, hogy az aktív eszközök átvétele olyan „áron” történt, amely láthatóan kizárja az ilyen versenyelőny kedvezményében részesülést. Figyelembe véve ugyanis, hogy a felperes nem tartozik az eladó cégcsoportjához, és még csak az acéltermelés piacán tevékenykedő társaságnak sem minősül, hanem a nehéz helyzetben lévő vállalkozások tartozásait átvállaló és aktív eszközeit átvevő jogalany szerepében jár el annak érdekében, hogy ennek fejében kielégítse a nehéz helyzetben lévő vállalkozás hitelezőinek követeléseit, a Bizottságnak részletesebben alá kellett volna támasztania a [visszatéríttetési előírás] megkerülésének kockázatát, valamint azt, hogy a vitatott támogatáshoz kapcsolódó versenyelőny tényleges kedvezményezettje a felperes volt.

- 70 Következésképpen a felperesnek a vitatott támogatás visszatérítésére egyetemlegesen köteles jogalanyok körébe sorolása tévesen történt.
- 71 Ebből következik, hogy az EK 87. cikk és az EK 88. cikk, valamint a 659/1999 rendelet 14. cikke téves értelmezésére alapított jogalapnak helyt kell adni.
- 72 Az eddigiekből következik, hogy a Határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az a felperesre vonatkozik, anélkül hogy vizsgálni kellene az utolsó, a jogbiztonság és az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapot.

A költségekről

- 73 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a Huta Częstochowa S.A. [acéltermelő] részére nyújtott C 20/04. (ex NN 25/04.) számú állami támogatásról szóló, 2005. július 5-i 2006/937/EK bizottsági határozat 3. cikke 2. bekezdésének első albekezdését megsemmisíti annyiban, amennyiben az az Operator ARP sp z o.o.-ra vonatkozik.**

- 2) Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Martins Ribeiro

Papasavvas

Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. július 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 2279
A jogvita alapját képező tényállás	II - 2288
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 2290
A jogkérdésről	II - 2292
Az elfogadhatóságról	II - 2292
– A felek érvei	II - 2292
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2293
Az ügy érdeméről	II - 2294
A védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról	II - 2294
– A felek érvei	II - 2294
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2295
Az indokolás hiányára alapított jogalapról	II - 2298
– A felek érvei	II - 2298
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2298
Az EK 87. cikk és az EK 88. cikk, valamint a 659/1999 rendelet 14. cikke téves értelmezésére alapított jogalapról	II - 2300
– A felek érvei	II - 2300
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2302
A költségekről	II - 2305